

bejdsgivere og Arbejdere. Arbejderforsikringsraadet har gennem sin Praksis vist, at det har fortolket Loven i meget human Retning. Det er og bør vist være den almindelige Mening, at der ikke kunde tænkes en mere human Udførelse af denne Lov i Praksis end den, der har fundet Sted. Det har for mig personlig været en stor Tilfredsstillelse, at det er gaaet saaledes. Tilfredsstillelsen med, at det er gaaet saaledes, viser sig jo ogsaa gennem de faa Ønsker om Forandringer, som foreslaas ved de stillede Ændringsforslag.

Disse Ændringsforslag omfatte navnlig 3 Punkter, hvor der har vist sig Vanskeligheder med Hensyn til Lovens Udførelse i Praksis. Det er Dagpengenes Ordning, Fastsættelsen af den endelige Frist for Sagernes Fremkomst til Forhandling og Ordningen af Lægeattesterne. For det første har Fastsættelsen af de delvise Dagpenge voldt Arbejderforsikringsraadet nogen Vanskelighed. Som bekendt er der i den oprindelige Lov af 7. Januar 1898 den Bestemmelse, at delvise Arbejdspenge skulle ydes. Dette maa naturligvis medføre nogen Vanskelighed ved Lovens Udførelse i Praksis, da de delvise Arbejdspenge skulle ydes i Forhold til den Arbejdsforringelse, som er voldt Arbejderen paa det Tidspunkt, da Ydelsen skal erlægges, men det ses i Anmærkningerne, at Forsikrings-selskaber og private Arbejdsgivere endogsaa ere gaaet til den Yderlighed, at de have ønsket Fastsættelse fra Lægernes Side af denne Arbejdsforringelses Grad i Tidens Løb, og man kan jo sige sig selv, at det er en aldeles umulig Ting for noget Menneske, enten han er Læge eller hvad som helst, at fastsætte Størrelsen af Arbejdsforringelsens Grad i Tidens Løb. Dette viser ogsaa en Smaalighed fra Forsikringsselskabernes og Arbejdsgivernes Side, som ikke bør finde Sted. Dette har nu ført til, at Arbejderforsikringsraadet har ønsket at stille Ændringer om Ophævelsen af disse delvise Dagpenge, saaledes at der ikke længere skal udbetales delvise Arbejdspenge, men fulde Dagpenge til Arbejderen, indtil han ifølge Lægeattest atter er saa arbejdsdygtig, at han kan indtræde i sin tidligere Virksomhed eller i en lignende Virksomhed. Det vil være klart, at det for Industriens Arbejdere er af meget stor Betydning, at dette sker, idet det er givet, at det er vanskeligt for en fagdannet Arbejder at tage Arbejde i andre Virksomheder, selv om det til Trods for hans Invaliditet kunde tænkes, at han kunde udføre det. Der vil altsaa i Fremtiden ved

disse Lægeattesters Udstedelse af Lægerne være at tage Hensyn til, om vedkommende Arbejder vil kunne arbejde i samme Virksomhed, som han havde tidligere, thi ellers vil der ikke kunne gives Attest for, at han er arbejdsdygtig. Jeg mener, at det vil være klart for ærede Medlemmer, at denne Forandring er ganske naturlig for Industriens Arbejdere. Derimod har der været nogen Tvivl, om det ogsaa forholder sig saaledes for de Arbejderes Vedkommende, som ikke ere beskæftigede ved industrielle Virksomheder. Man har tvivlet noget, om man ikke der burde opretholde de delvise Dagpenge, fordi det paa det Omraade er lettere for en Arbejder at begynde i en anden Virksomhed, eller maaske med andet Arbejde i den samme Virksomhed, da Arbejdet paa Landbrugets Omraade er saa mangesidigt, at det ikke kan sammenlignes med den faguddannede Arbejders paa Industriens Omraade. Men da Udvalget har været klar over, at Indførelsen af noget nyt paa dette Omraade vilde medføre Vanskeligheder ved Lovens Udførelse i Praksis, har man ikke ønsket at stille Forslag derom, tilmed da man jo maa indrømme, at det dog er det lille Tal af Arbejdere, der høre til Virksomheder som Mejeridrift, Damptærskværker, Stenslagning og andre, som kunne siges at høre under Landbrugets Virksomheder — trods det, at det jo ikke er saa faa af dem, der falde ind under Loven, er det dog i Forhold til det hele kun en mindre Del. Af disse Grunde har Udvalget ikke ment at burde stille Ændringsforslag paa dette Punkt.

Saa er der for det andet de Bestemmelser, som sigte til at fremme Sagernes Fremkomst og Afslutning. Efter den oprindelige Lov skal jo et Ulykkestilfælde anmeldes for Arbejderforsikringsraadet inden 8 Dage efter, at det er sket, for at kunne komme i Betragtning til Opnaelse af Erstatning, Dagpenge og Invaliditetsforsørgelse. Dette har medført en Del Ulemper paa et tidligere Tidspunkt af Lovens Udførelse i Praksis, idet man har været noget i Tvivl, om et mindre Ulykkestilfælde burde anmeldes, fordi man mente, at Skaden ganske sikkert vilde være forbi før de 13 Ugers Forløb. Nu kan det jo ske — og er sket adskillige Gange —, at et Ulykkestilfælde, som ved Begyndelsen ikke er regnet for at have nogen nævneværdig Betydning, faar alvorlige Følger. Og det har da vist sig, at Arbejderforsikringsraadet i mange Tilfælde ikke har været uvilligt til at optage Tilfælde, som ikke